

Gyónás: Isten jön hozzánk

Ezekben a napokban, a karantén idején sokaknak közülünk nagy nehézséget okoz a szent gyónáshoz járulni. Habár távoli lehet az az idő, amikor visszatérhetünk a normalitáshoz, ennek ellenére, amikor látja a bűnbánatunkat, Ő maga fog hozzánk futni, izgatottan, boldogan és büszkén, hogy hazatértünk.

2020.04.05.

Jézus úgy gondolja, érkezett az idő, hogy megmutassa, hogy az ő Atyja mennyire szereti az embereket. Be akarja vezetni őket a mennyek országának előszobájába, és azt akarja, hogy ők is részesüljenek abból az örömből, amely minden alkalommal elárasztja Istent, amikor egy bűnös úgy dönt, hogy hazatér. Elmond nekik egy példabeszédet. Nem könnyű elképzelni a tanítványok érzéseit és ámulatát, amikor először hallották a tékozló fiú történetét (vö. Lk 15, 11-32). Meglephette őket a fiatalabbik fiú arcátlansága és az apja szeretete közötti aránytalanság, vagy a nagyobbik fiútestvér reakciója.

Ezekben a napokban, a karantén idején sokaknak közölünk nagy nehézséget okoz a szent gyónáshoz járulni és még nehezebb ehhez a szentséghez közelebb kerülni olyan gyakorisággal, mint ahogyan azt szeretnénk. Az emberek mozgásának

korlátozásai, amelyek a további fertőzések megelőzését szolgálják, határozatlan időre késleltetni tudják az isteni irgalom szentségének magunkhoz vételét. Ez az ellentmondás, mindazokkal együtt, amelyekkel most együtt kell éljünk, szintén egy formája annak, hogy *belülről növekedjünk*: „Jó, ha emlékszünk arra, hogy az Úr nekünk adja a kegyelmét, hogy megszenteljen minket ezen bizonytalan körülmények között is.”[1]. Nem tudhatjuk, mikor járulhatunk ismét a szent gyónáshoz, de nem kételkedhetünk abban, hogy a mi Atyánk, Isten, ha „töredelmes és alázatos” szívvel (50.zsoltár 19) fordulunk hozzá, mindig megbocsájt, bármennyire is nagy legyen a gyengeségünk. (Lk 15, 20-24)

Egy meg nem érdemelt ajándék

A fiatalabbik fiúnak hiányzik az otthona: „Apámnak hány bérese

bővelkedik kenyérben, én meg itt éhen halok” (Lk 15,17). Habár nem gondol az apja aggodalmára és fájdalmára, mégis elhatározza, hogy bocsánatot fog kérni. Vár és bíz az apja jóságában. És ez az első változás a szívében.

Néha velünk is valami hasonló történik. Küzdünk, hogy gyónhassunk olyan rendszerességgel, amely jót tesz a lelkünknek. Tudatában vagyunk, hogy milyen jót tesz nekünk és milyen örömet ad egy bűnbánattal teli gyónás. Igaz, nem tarthatjuk Istentől eredő jogosultságunknak – ennél többre van szükség - senkinek sincs joga a bűnbocsánatra. Ahogyan Szent Bernát írta: „Senkinek sincs nagyobb irgalma annál, mint aki az életét adta a halálra és kárhozatra ítétekért. Ezután az egyetlen érdmem az Úr kegyelme. Nem leszek szegény érdemekben, és ő nem lesz az az irgalomban.”[2].

Hisszük azt, hogy minden kegyelem.
Érezzük a szükségét annak, hogy
bocsánatot kérjünk Istentől, talán
még inkább ezekben a napokban, de
vajon belegondolunk abba, hogy
milyen hatással van Őrá a mi
bűnbánatunk?

Isten, aki hozzánk fut

A tékozló fiú szívének még sok
mindent meg kellett érteni: „Még
távol volt, amikor apja meglátta őt,
megszánta, elébe futott, nyakába
borult, és megcsókolta őt.” (Lk 15,20).
Szent Josemariát meghatotta ez a
kép: „Egy olyan Isten előtt, aki
hozzánk fut, nem maradhatunk
csendben, és Szent Pállal együtt
mondjuk: *Abba Pater!* Apa!
Édesapám!, mivel Ő, a világegyetem
Teremtője, nem törődik azzal, hogy
nem használunk hangzatos címeket,
és nem hiányzik Neki uralmának
megfelelő megvallása sem.”[3]. Itt
nemcsak az a csodálatos, hogy az

apja milyen jó, hanem azt is, hogy továbbra is a fiának, drága fiának tartja. Nem arról van szó, hogy nem akar megbüntetni minket, hanem erősen át akar ölelni minket és csókokkal borítani, a fülünkbe suttogni: „kisfiam, kislányom...”

Isten nem fog addig várni, amíg valóban szentségileg gyónunk. Talán távol van az az idő, amikor visszatérhetünk a normalitáshoz; mégis, amikor látja a bűnbánatunkat, Ő maga fut majd hozzánk, izgatottan, boldogan és büszkén, hogy hazatértünk. Éppen ezért nem éri meg túl sokáig a bűneikben ragadni: „követve a Szentlélek bátorítását, amely Isten mélységéből táplálkozik, gondoljuk az Úr gondoskodására, hogy az önmagában is mennyire jó. Kérjük a zsoltárossal együtt, hogy részesülhessünk Isten gondoskodásában, megfigyelve nem csupán a saját szívünket, hanem az ő templomát is, ugyanazzal a

zsoltárossal mondván: Amikor a
lelkem gyötrődik, rád
emlékszem.”[4].

Ajándékozd nekem a bűneidet

Ferenc pápa szereti ezt a történetet
elmesélni: „Visszaemlékszem egy
nagy szent, Jeromos életére, akinek
nagyon rossz jelleme volt, de
megpróbált szelíd lenni, de az ő
jellemével... mert dalmát volt, és akik
Dalmáciából származnak nagyon
erős személyiségek... Elérte, hogy
uralkodni tudjon saját magán, így
nagyon sok dolgot, sok munkát tudott
felajánlani az Úrnak, és megkérdezte
az Úrtól: „Mit akarsz tőlem?” – „Még
nem adtál nekem mindent”. – „De
Uram, neked adtam ezt is, és ezt is, és
ezt is...” – „Hiányzik még valami.” –
„Mi hiányzik?” – „Add nekem a
bűneidet”. Szép ezt hallani: „Add
nekem a bűneidet, a gyengeségeidet
és én meggyógyítalak, te menj
előre”[5].

A szenvedésünk, a bánatunk okoz fájdalmat Istennek, mert ez az elsődleges következménye annak a csalásnak, amit a bűn okoz. Ezért, ha visszatérünk Hozzá, a fájdalom abbamarad, és a mi bűnünk is. A bűn hatalma korlátozott, a Kereszt elvette a mérgét: megváltottak vagyunk, ha alázatosak vagyunk, és ha hagyjuk magunkat megváltani.

Gyakran mondhatjuk: „Csak azt a néhány órát kell felidézmem, amióta felkeltem: milyen fogyatékos a szeretetem és a hűségem. Nagyon fáj, de nem foszt meg békémtől.

Leborulok Isten előtt, és megvallom, hogyan állok. Azonnal érzem a bizonyosságot, hogy mellém áll, és a szívem mélyén hallom, amint Ő lassan ismétli: *meus es tu!*; enyém vagy! Tudtam – és tudom- milyen vagy, csak előre!”[6].

A gyónás során halljuk Isten gyengéd és nyugodt hangját, amint azt

mondja: „Felmentelek a bűneid alól”. Ezekben a napokban hiányozhatnak ezek a szavak, de ha jól figyelünk, meghallhatjuk Jézus szeretetteljes, lágy hangját, ami megvigasztal minket.

A legjobb áhitat

Szent Josemariának nagyon tetszett a bűnbánat aktusait egy olyan dologhoz hasonlítani, amit az olaszoktól tanult. Azt állítják a csésze kávéval kapcsolatban, hogy nem kevesebbet, mint hármát, de nem többet, mint harminchármát kell belőle inni: „minél több, annál jobb”[7].

A bánat az az érzés, amit az elkövetett bűnnel szemben érzünk. Az Egyház hagyományosan megkülönbözteti a tökéletes bánatot és a tökéletlen bánatot. A Katolikus Egyház Katekizmusa azt tanítja, hogy a tökéletes bánat „a mindennél jobban szeretett Isten iránti

szeretetből fakad”[8]. Mivel ez a Szeretet egy aktusa, úgy is tekinthető, mint a kegyelem műve, ezért „eltörli a bocsánatos bűnöket” és szintén „elnyeri a halálos bűnök bocsánatát is, ha együtt jár azzal a szilárd elhatározással, hogy a bűnbánó, mihamarabb alkalma nyílik, szentségi gyónáshoz járul.”[9].

Létezik a tökéletlen bánat is, ami „a bűn rútságának szemléléséből vagy a bűnöst fenyegető örök kárhozattól és egyéb büntetésektől való félelemből fakad.”[10]. Ez egy kezdetleges fájdalomnak tűnhet, viszont „ez szintén az Úr adománya, a Szentlélek bátorítása”[11], ami felkészít minket a gyónásra és a bűnbocsánatra, habár önmagában nem jelenti a súlyos bűnök iránti megbocsátást.

Ferenc pápa egy, az ezen napokban elhangzott homíliájában hangsúlyozta: „ha nem találsz papot, hogy meggyónj, akkor beszélj

Istennel, ő a te Atyád, és mondd el neki az igazat: Uram, ezt, és ezt, és ezt cselekedtem... Bocsáss meg”, és kérd tőle a bocsánatot teljes szívedből, a Fájdalom Aktusával, és ígérd meg neki: „Meg fogok gyónni később, de kérlek bocsáss meg most”. És azonnal vissza fogsz találni Isten kegyelméhez. Közeledni tudsz hozzá te magad is, ahogyan a Katekizmus tanítja, Isten megbocsát egy pap közreműködése nélkül is. Gondolj arra: „Itt az idő!” És ez lesz a megfelelő pillanat, az alkalmas pillanat. Egy valódi fájdalomból eredő aktus, és ezután a lelkünk olyan fehér lesz, mint a hó.[12] .

Másrészről, a jelenlegi nehéz helyzet arra szolgálhat, hogy kérjük Istentől, hogy azok az emberek is meggyónjanak, akiket mi szeretnénk, vagy imádkozhatunk azokért, akik nehéz helyzeteken mennek keresztül és szükségük van arra, hogy megbékéljenek Istennel. Így

megélhetjük a szentek különleges közösségét, ami annyi vigasztalást adott a keresztényeknek a nehéz időkben.

* * *

Mindezeken tudása sem lehet azonban elég bizonyos helyzetekben, hogy meg tudjuk újítani a szívünkben lakozó békét és boldogságot. Ez a Szűzanyának, az ő gondoskodásának az ideje, amely mindent elrendez: „Mintha életed minden bűne egyszerre törne felszínre. – Ne csüggedj. – Fordulj inkább hittel és gyermeki ráhagyatkozással Szentséges Szűzanyádhoz. Ő nyugalmat ad lelkednek.”[13].

Diego Zalbidea

[1] Prelátus levele, 2020. március 14.

[2] Szent Bernát Szentbeszéd 61,3-5.

[3] Szent Josemaría Escrivá: Krisztus jár erre 64.

[4] Szent Bernát Szentbeszéd 5,4-5.

[5] Ferenc pápa szentbeszéd, 2017.

[6] Josemaria Escriv.á: Isten barátai 215.

[7] Josemaria Escrivá: Barázda 480.

[8] Katolikus Egyház Katekizmusa 1452.

[9] uo.

[10] Katolikus Egyház Katekizmusa 1453.

[11] uo.

[12] Ferenc pápa homília 2020. március 20.

[13] Josemaria Escriva: Út 498.

pdf | document generated
automatically from <https://opusdei.org/hu-hu/article/gyonas-isten-jon-hozzank/>
(2026.02.22.)